

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie skargi D. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego w sprawie z powództwa T. T.

przeciwko D. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 czerwca 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana D. M. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 12 listopada 2015 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w R. XIII Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w S. z dnia 28 listopada 2014 r., którym zasądzono od niej na rzecz powódki T. T. kwotę 34 894,33 zł.

Skarżąca podniosła, że wyrok jest niezgodny z art. 518 § 1 pkt 3 k.c. Jako podstawę skargi wskazała naruszenie prawa materialnego, tj. art. 518 § 1 pkt

3 k.c. poprzez zobowiązanie jej do zapłaty kwoty 34 894,33 zł na rzecz osoby, wobec której świadczenie to pozostaje nienależne.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ja regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezgodność musi mieć charakter kwalifikowany, a nadto oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to widocznie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo wydanie w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej, uchybiające ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć, któremu towarzyszy rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Również wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby okazała się ona nieprawidłowa, nie oznacza niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, nie publ.). Oznacza to, że podstawą uwzględnienia skargi nie może być każde uchybienie przepisom prawa, nawet jeżeli wystąpiło w toku postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.).

W niniejszej sprawie rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o art. 410 k.c. Skarżąca zarzuca natomiast naruszenie art. 518 § 1 pkt 3 k.c., wskazując zarazem ten przepis jako przepis, z którym zaskarżone orzeczenie pozostaje niezgodne. Tym samym przepis, na którym oparto skargę, nie jest tożsamy z podstawą

rozstrzygnięcia zawartą w zaskarżonym wyroku. W konsekwencji złożona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. jest oczywiście bezzasadna, tym samym nie spełnia przesłanki kwalifikowanego pogwałcenia przepisów prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku (art. 424¹² w zw. z art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw